

LEVENT

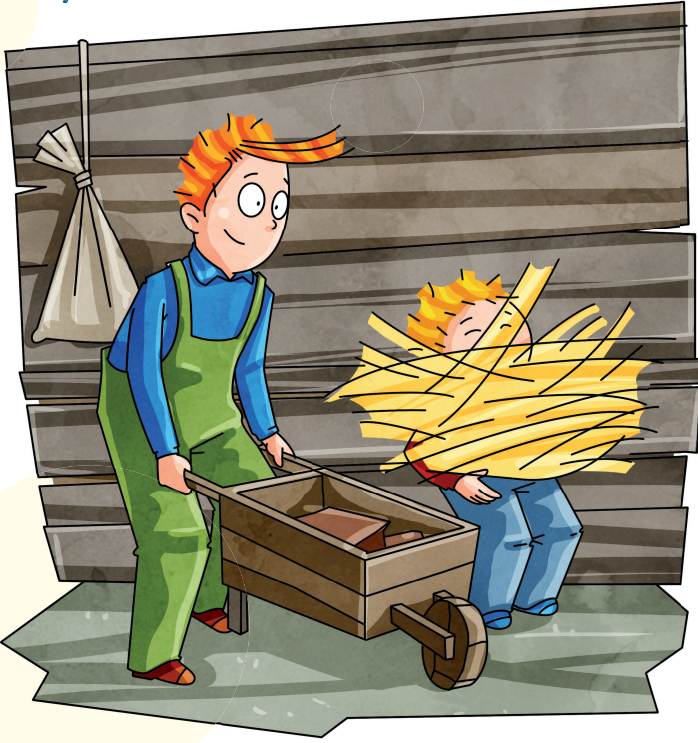
Değirmenin
Gizemi

Mustafa Orakçı

AŞÇI KÂMİL

Köyde vaktimiz oldukça güzel geçiyordu. Yaz tatili olanca hızıyla devam ediyordu. İş yapmaktan kafamızı kaldıramıyorduk. Ama bu durumdan şikâyetimiz yoktu. Ben ve arkadaşlarım burada çok mutluyduk.

Aramızda en mutlu olansa Kâmil'di. Evde nineme yardım etme görevi ona aitti. Biz dedeme yardım ederken o da nineme yardımcı oluyordu. Bu böyle uzun süre devam etti. Ta ki son zamana kadar... Son zamanlarda Kâmil kahvaltı hazırlamaz oldu. Ninem kahvaltıyı hazırlıyor, o da yardım ediyordu. Ama ninemin hazırladığı kahvaltıyı yemeye yardım ediyordu. Biz bir süredir kahvaltı yapamıyorduk. Sabah bütün yumurtaları yiyen Kâmil yüzünden bize neredeyse hiç yumurta kalmıyordu.

Ninem bu duruma el koydu. Gidip dedemle konuştu. Bu durum Kâmil'i çok üzdü. Kâmil kahvaltıda görevden alınması için çok dil döktü:

- Dedeciğim, bana bir şans daha verin. Söz, bundan sonra bütün yumurtaları tek başıma yemeyeceğim. Sadece yarısını ben yiyeceğim. Yarısını da size bırakacağım.

Dedem gayet sakin:

– Kâmilciğim, yeni görevini daha da çok sevebilirsin. Sana oldukça hoşlanacağın bir görev vereceğim. Bundan sonra yemek hazırlama görevi senin, dedi.

Dedemin bu söylediklerine sadece Kâmil değil, kimse inanmadı.

– Nasıl yani?

Kâmil ise bu duruma çok sevindi. Adeta havalara uçtu:

– Yihu! Aslan dedem! Seni çok seviyorum. Sen tanıdığım bir numaralı dedesin.

Dedem gülümseyerek konuşmaya devam etti:

- Yani Eşşek'in yemeğini hazırlama görevini sana veriyorum. Mutfakta sen yokken ninene Mert yardım edecek.

Kâmil'in bir anda yüzü asıldı. Sonra da kendini teselli etmeye çalıştı.

- Neyse ki, yine de yemek hazırlama işi bende. Benim için farklı bir tecrübe olacak. Kendime yemek hazırlamasam da en azından başka birisinin karnını doyuracağım.

Kâmil yeni işinde çalışmaya başladı. İşler tekrar yoluna girdi. Birkaç gün boyunca her şey gayet güzel bir şekilde yolundaydı. Ama daha sonra bir sabah, Kâmil yüzünde kırmızı beneklerle uyandı. Bizim Kâmil tanınmayacak hâldeydi.

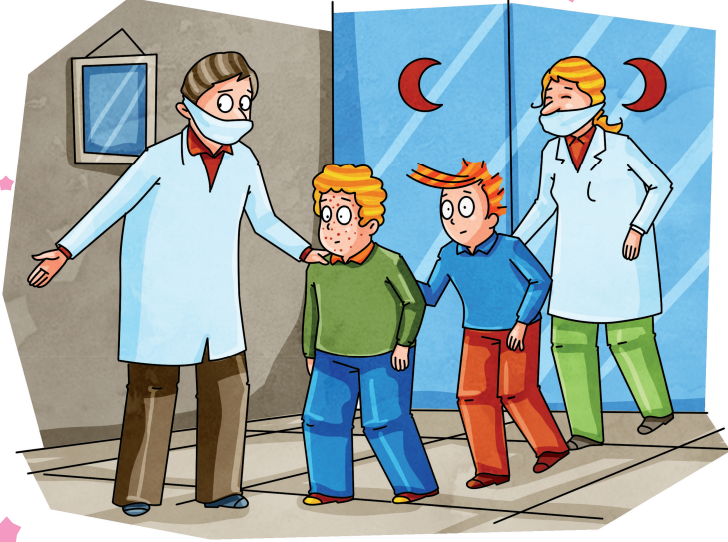
Dedem Kâmil'i görünce bana:

- Leventçiğim,
Kâmil'i yan köydeki
sağlık ocağına götürün.
Hem oraya gitmişken bir
çuval da buğday götürün.
Taş değirmende onu öğütün
ve alın gelin, dedi.

Önce buğday çuvalını eşeğe sardık. Sonra da Kâmil'i bisikletin arkasına oturttum. Pedal çevirmek güç olsa da komşu köye doğru yola koyuldum. Oldukça zor bir şekilde köye vardık. Sağlık ocağı girişte olduğu için önce oraya uğradık.

Doktor bizi görünce panik oldu. Hemen hemşireye haber verdi. Doktorla hemşire yüzlerine maske taktılar. Sonra da bizi ayrı bir odaya soktular. Meğer burası karantina odasıymış. Kâmil yüzünden biz de karantina altına alınmıştık.

Doktor geldi ve Kâmil'i muayene etti. Kâmil ne yediğini söylese olay çözülecekti ama nedendir bilinmez söylemedi.

Ben doktora söyledim:

- Doktor bey bizim Kâmil'in kızamık gibi bir rahatsızlığı olduğunu düşünmüyorum. Şimdiye kadar doğru düzgün hiçbir hastalığa yakalanmadı. O genellikle yediklerinden dolayı hastanelik olur. Yanlış bir şey yemiştir o. Şimdiye kadar kaç defa doktora götürdüyssek ya çok yediği için ya da yanlış bir şeyler yediği için...

Kâmil'i muayene ettikten sonra tahlil yaptılar. Sonra da Kâmil'i rahatlatacak ve kaşınmasını durduracak bir ilaç verdiler. Biz de teşekkür edip oradan ayrıldık. Köyün diğer tarafındaki taş değirmene doğru yola koyulduk.

Yolda bizim zavallı Eşşek'i biraz dindirmek istedik. Sonuçta buğday çuvalı taşımak kolay değildi. Dedem, Eşşek'in taşınması kolay olsun diye kocaman çuvalı iki eşit parçaya bölmüştü. Biz de Eşşek'in iki tarafına, heybelerin içine koyduğumuz bu çuvalları yere indirdik. Ne de olsa Eşşek de bizim tayfandı. Üstelik işi de oldukça zordu. Hava da iyice ısınmıştı.

